

ЄВГЕНІЯ
ПОЛІЩУК

ЧУДО БОЖЕ

в Україні

«І Він сказав їм: «Ідіть по всьому світу
і проповідуйте Євангеліє всьому творінню.
Хто увірує й охреститься,
той буде спасений;
хто ж не увірує, той осуджений буде.
І такі ознаки будуть супроводити тих,
що увірують: в ім'я Моє
будуть виганяти демонів;
будуть говорити новими мовами;
будуть брати руками змій,
і, коли вип'ють щось смертоносне,
воно не пошкодить їм;
будуть класти руки на хворих,
і ті будуть зцілені».

Марка 16:15-18

ЄВГЕНІЯ ПОЛІЩУК

ЧУДО БОЖЕ В УКРАЇНІ

ВИДАННЯ ДРУГЕ
ДОПОВНЕНЕ Й ОПРАЦЬОВАНЕ

ПЕРШЕ ВИДАННЯ
«ВЕЛИКЕ БОЖЕ ЧУДО ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ»
ЗДІЙСНЕНО В 1980 РОЦІ В КАНАДІ.

ВИДАВНИЦТВО «ДОРОГА ДО БОГА»
КИЇВ, 1994 РІК

ПЕРЕДМОВА

Слово «чудо» в західному християнському світі не викликає особливого подиву, оскільки чудеса не є чимось нечуваним, надзвичайним. Мільйони людей бачать по телевізору, чують по радіо, читають у журналах та газетах, слухають численні свідчення у своїх церквах про те, які вражаючі справи Господь чинить у ці останні дні. У країні є чимало людей, які звідали на собі цілющу силу Господню.

Кожний справжній християнин, який постійно читає Святу Біблію, може сказати без жодного вагання, що Господь є Богом чудес. Вся історія людства позначена цими великими чудесами. Ними повниться навколишня природа. У книзі пророка Ісаї Господь говорить: **«Я, ГОСПОДЬ, ТОЙ, ХТО ЧИНИТЬ УСЕ: РОЗТЯГНУВ Я САМ НЕБО ТА ЗЕМЛЮ ВТВЕРДИВ—ХТО ПРИ ТІМ БУВ ЗО МНОЮ?»** (Іс. 44:24).

«Я ЗЕМЛЮ ВЧИНИВ І СТВОРИВ ЛЮДИНУ НА НІЙ, НЕБЕСА Я РУКАМИ СВОЇМИ ПРОСТЯГ, І ПРО ЇХНІ ЗОРІ ЗВЕЛІВ» (Іс. 45:12).

«ВІН РЯТУЄ ТА ВИЗВОЛЯЄ І ЧИНИТЬ ЗНАКИ ТА ЧУДА НА НЕБІ ТА НА ЗЕМЛІ, ВІН УРЯТУВАВ ДАНИЇЛА ВІД ЛЕВ'ЯЧОЇ СИЛИ» (Дан. 6:28).

«Я, ГОСПОДЬ, НЕ ЗМІНЮЮСЬ» (Мал. 3:6).

«ІСУС ХРИСТОС УЧОРА, І СЬОГОДНІ, І НАВІКИ ТОЙ САМИЙ!» (Євр. 13:8).

Кожна людина, оглянувшись на своє минуле, може сказати: «Моє життя сповнене чудес». Мабуть ще ніколи в історії християнства так широко не проповідувалось по світові Святе Євангеліє, як у ці останні 25 років. Мабуть ще ніколи не було стільки Божих чудес, а особливо уздоровлень. Хто коли сподівався, що відбудуться такі разючі зміни в суспільному житті в країні, що займала одну шосту території всієї планети — Радянському Союзі! Ці чудеса очевидні нині не тільки для людей духовних, а й для кожного, хто має здоровий глузд та відкриті очі. Про них розповідає не тільки духовна література, а бодай не всі найвідоміші політичні видання світу, зокрема американські такі популярні часописи, як «Таймс», «Лайф», «Н'юзвік» та інші. Направду збуваються слова Ісуса Христа: **«І ПРОПОВІДУВАНА БУДЕ ЦЯ ЄВАНГЕЛІЯ ЦАРСТВА ПО ЦІЛОМУ СВІТОВІ, НА СВІДОЦТВО НАРОДАМ УСІМ. І ТОДІ ПРИЙДЕ КІНЕЦЬ»** (Мт. 24:14).

ПЕРЕДМОВА

«ПОПРАВДІ, ПОПРАВДІ КАЖУ ВАМ: ХТО ВІРУЄ В МЕНЕ, ТОЙ УЧИНИТЬ ДІЛА, ЯКІ ЧИНЮ Я, І ЩЕ БІЛЬШЕ ВІД НИХ ВІН УЧИНИТЬ, БО Я ЙДУ ДО ОТЦЯ» (Ін. 14:12).

Американський народ, а також і християни цілого світу, досить багато чули й читали, а мільйони людей бачили по телебаченню, які великі чудеса Господь явив через служіння Катерини Кульман, євангелистів Орала Робертса, Моріса Церуло та багатьох інших. Про чудеса, що їх робить Господь в Америці й по цілому світові, пастор Іван Зінчик роками передавав у своїх радіопрограмах і продовжує передавати, користуючись послугами Державного телерадіоцентру у вже незалежній Україні. У своїх проповідях пастор заохочував проповідників Слова Божого до молитов за хворих. Бачучи чудеса, які творив Господь, і слухаючи проповіді знаних євангелистів, люди починали схилятися до Господа, в їх серцях починала з'являтися віра. Господь трудився над цими душами, уздоровляв їхні тіла, і люди каялись. Багато отримували хрещення Святим Духом.

Іван та Настя ЗІНЧИКИ в радіостудії

Слухачі з вірою прихиляли коліна біля своїх радіоприймачів, а дехто клав руки на прилади, і Господня сила, сила Духу Святого робила чудеса.

Господь звільняв людей від найрізноманітніших хвороб: від раку, паралічу, від головного болю. Багато з тих, хто отримав уздоровлення, прислали листи до пастора Івана Зінчика, свої фотографії. За часів Радянського Союзу чимало людей, приславши листи, просили не називати їх імен, аби вони, як то кажуть, не попали на «чорні списки».

Особи, які отримали уздоровлення, розказали про це своїм сусідам, та знайомим. Ті — іншим. Звістка про чудо дуже швидко

розносилася по хуторах, селах і містах. Сотні й сотні нових людей почали слухати радіопередачі і Господь продовжував робити свою роботу. Десятки й сотні грішників каялись і наверталися до Бога.

Ніщо так людей не зворушує, як очевидне Боже чудо. У 1977 році одна родина з Румунії надіслала до пастора Зінчика листа. В Румунії є багато вихідців з України, особливо поблизу українського кордону. Там є цілі села, де вживають українську мову. То вони теж слухали ті радіопередачі. Ось що слухач написав: «Дорогий брате Зінчику! Звертаюся до вас та до вашої дружини Насті. Бажаю поділитися з вами своєю радістю — що Господь зробив у моєму домі! В середу я слухав вашу радіопрограму «Дорога до Бога». Ви проповідували про сліпого, який використав щасливу нагоду зустрічі з Ісусом. Під час тієї проповіді Господь спас мене, відкривши мені духовні очі. О, який я тепер щасливий! Але в моєму домі трапилось нещастя. Моя дочка захворіла, їй відібрало мову. Рік і дев'ять місяців вона не могла говорити. Лікарі сказали, що це назавжди. Навіть ще страшніше: вони сказали, що дочка моя довго не буде жити. Ми завжди в сім'ї слухали ваші проповіді і після їх закінчення всіх присутніх запрошували до молитви. Ми прихилили коліна й почали разом із вами молитися. І під час цієї молитви сила Божа зійшла на нас усіх бурхливим потоком. І що ж ви думаєте? Наша дочка заговорила. Слава Господеві! Після цього вона говорила вже нормально. О, слава Богу!

Дорогий брате! Це чудо з моєю дочкою справило на мешканців нашого села таке враження, що двадцять шість душ прийняли Господа. О, дорогий брате, нехай Господь благословить вас та вашу дружину Настю. Ми будемо молитися за вас...»

Подібних листів надходить до пастора Зінчика дуже багато. Люди хотять поділитися своєю щирою радістю, розповідаючи, що Господь зробив у їхньому житті.

Пастори та проповідники, які раніше не наважувалися молитися за уздоровлення, побачивши, що Господь робить, користуючись тими радіопередачами, почали крадькома по хатах молитися за хворих. Чому по хатах? Тому що це було за часів Радянського Союзу. Тих, хто намагався практикувати уздоровлення по церквах, негайно притягали до суворої відповідальності. Слава Богу — тепер того немає. Діти Божі вільно поклоняються своєму Господеві, і тому можна сказати без жодного сумніву: немає в Україні такої церкви, де б сповідали повне Євангеліє і не мали десятки уздоровлених Господом людей.

В ті ж часи було зовсім інакше. І все ж, незважаючи на суворі заборони, як тільки пастори та проповідники почали молитися за уздоровлення з покладанням рук на хворих, сила Божа, сила Духу Святого почала діяти. Вогонь Духу Святого спалахнув по всій Україні, Білорусії, Прибалтиці, Молдавії. Сотні людей почали навертатися до Господа, а особливо багато було молоді. Хворі почали отримувати уздоровлення, а спраглі душі Господь охрестив Духом Святим.

Це пробудження не на жарт стурбувало атеїстів, безбожників, скептиків. Вони розгорнули у своїх журналах, газетах та радіопередачах гучну кампанію проти Бога, проти віруючих. «Органи» робили попередження тим, кого вони підозрювали, щоб не слухали «релігійних пропагандистів» з-за кордону, і не вірили ні в які зцілення.

Атеїсти написали книжку під назвою «Настільна книга атеїста» і там на сторінці 443 можна знайти таке: «Оскільки Бога немає, то й чудес не буває. А якщо в такому разі хтось свідчить про те, що чудо сталося, то виходить, що він обманює людей. Отже, — додають автори, — ми судимо не зате, що людинавірить у живого Бога, а за те, що вона обманює, ніби такий Бог є, і ніби Він робить чудеса».

Але що для великого Бога критика недолугих людей! Він є Творець усього живого, Він є Спаситель, Він є Бог чудес.

Ще зовсім недавно ми, віруючі різних континентів, були розділені непроникною залізною завісою, за яку хіба що радіохвилі могли донести живе слово. Але настав час і волею Господа впала Берлінська стіна, як символ ідеологічної непримиренності двох світів. Нині ми не маємо жодних перешкод для проповіді Слова Божого, де б то не було на території колишнього Радянського Союзу. Алілуя! Тисячі колишніх грішників, а нині дітей Божих, вливається в Церкву Його.

Вперше ця невеличка книжка вийшла під назвою «Велике Боже чудо за залізною заслоною» у 1980 році в Канаді під редакцією Павла Шелеста. Нині ми, доповнивши її новим матеріалом, доопрацювавши, перевидаємо вже на Батьківщині Жені Поліщук. І то є теж свого роду чудо. Всі розповіді учасників та свідків тої надзвичайної події, яка трапилася з безнадійно хворою жінкою шістнадцять років тому, подано в книжці без будь-яких змін лише з невеликою суто літературною правкою.

Літературний запис та обробку зробив журналіст Віктор Котовський.

БОГ ЗАВЖДИ БУВ ЗІ МНОЮ

«ЛЕЧЕНИЮ НЕ ПОДЛЕЖИТ»

Я народилася в 1933 році, 7 місяця, 20 числа у селі Бухарів Рівненської області, Острозького району.

Наша сім'я складалась з п'яти осіб: тата, мами і нас, трьох сестричок. Я була найстарша. Мама ще в молоді літа лишилася вдовою, тато трагічно загинув, коли ми були ще зовсім малі. На маму лягли всі турботи, і це було за тих часів дуже нелегко — вижити з трьома дітками. Мені виповнилося шість років і я, як найстарша, взялася допомагати в домі, скільки було моїх сил. Тому не мала змоги ходити до школи, встигла закінчити лише два класи.

Я з дитячих років була віруюча, росла здоровою, гарною дитиною — як усі. Коли мені виповнилося шістнадцять років, пішла у колгосп. Працювала на буряках. За добру роботу мене обрали ланковою і часто нагороджували похвальними грамотами. Одного разу я сильно застудилася в полі, а поправившись, пішла вже на ферму — доїти корів.

На фермі за місяць доводилось переносити на своїх плечах по 140 тон жому. Від тої тяжкої праці у мене порушився хребет і я захворіла. Почали боліти ноги, руки. Довелося піти на «легку роботу». З часом ноги почали відмовляти, а на спині став наростати горб. Як ріс той горб, так ноги більше й більше переставали ходити. Мене поклали у лікарню села Сіянці. Це дільнича лікарня нашого району. Після лікарні ще деякий час ходила з милицями. Здоров'я все більше погіршувалось.

Потім мене взяли до районної Острозької лікарні, а далі відправили у область.

Коли лежала в лікарні у Рівному, то не нарікала, що я така молода і так тяжко хвора. Казала всім про Бога, мене знали як віруючу. Я завжди співала, прославляючи Господа. Не раз лікарі

докоряли: «То де твій Бог?» — але я не могла їм тоді показати, де Він, мій Бог. Лежала скорчена втроє, але вірила, що Бог може все і мене таку страшну каліку може зробити здоровою. Ніколи нікому не казала, щоб хто за мене помолився, тому що твердо вірила: коли помоляться, то стану здорова, й Він залишить мене на землі. Я хотіла до Ісуса, на небо, я була готова до переходу.

Одного разу, коли був обхід, лікар питав хворих, як здоров'я, то всі хворі, хто лежав у моїй палаті, жалілися, що їм дуже болить — тяжко терпіти. А під кінець він підходить до мене і не питає про здоров'я, бо моє здоров'я було, як мовиться, на очах. Мене хвороба так зв'язала, що ноги закрутились одна за одну, в колінах зігнулись і притиснулись до моїх грудей. Грудна клітка увігнулася в середину, а на спині вже був чималий горб. І лікар питає мене: «Женю, як у тебе справи?» А я відповідаю: «Слава Богу, добре!» Тоді він каже до оцих хворих, що йому скаржились: «От ви нарікаєте на свої хвороби, що вам дуже погано, але ще можете все їсти — ковбасу, м'ясо, а ось Женя каже, що їй добре. А подивіться на неї, яка вона нещасна, бідна, крива, горбата каліка». Тоді я звернулась до лікаря з проханням, щоб він вислухав мене: «Ви сказали, що я крива, горбата каліка — це моє, я є така, це я беру собі, але ви ще сказали, що я нещасна й бідна, то оце я собі не беру, тому що багатша за міліардера». Я часто співала одну пісню: «Нехай світ сміється і зневажає, що я є бідна тепер, мій скарб на небі мене чекає і я є багатша, ніж міліардер». Проспівала і зараз всього цього псалма, лікар послухав і пішов здивований.

Одного весняного дня на дворі була дуже гарна погода, і всі хворі вийшли на вулицю. Я лишилася сама у палаті і почала голосно співати, так що було чути на три поверхи. І приходить лікар той і каже: «Вже наша Женя співає, повірила у якесь загробне життя, а тут їй життя нема». А я кажу: «Це життя дочасне, і це тіло, що болить, воно життя вічного не наслідує. А душа, що дав Бог, котру ми не бачимо, ота внутрішня людина — вона є вічна». А тоді лікарка, що прийшла разом з ним і стояла поруч, каже: «Нема ніякої душі, помер чоловік і на тому все». Я запитала у неї: «Чи ви вже довго лікарем працюєте?» — «Вже понад двадцять років» — відказала вона. «А ви, коли помирав хворий, чи не були при тому, як його розтинали?» — «О, часто доводилось бути. Бо трапляється, що по медицині не повинен був умерти, а я рано приходжу — вже помер». — «Ну, а коли розтинають небіжчика, то ви душі не бачили?» — «Ні». — «А любов існує?» — «О! Без любові

жити неможливо». — «А зло теж є?» — «Так», — сказала вона. «Так коли ви були там, у морзі на розтині, то ви, мабуть, бачили любов?» — «О! Женю! — вигукнула вона. — Ти мене в куток загнала. Ти мені очі відкрила! Аж сьогодні я так ясно зрозуміла, що те все: душа, любов і зло, є тільки в живій людині, а не в мертвій».

Я на лікарів ніколи не ображалася і не ображаюсь, вони мене жаліли, хотіли допомогти, але, на жаль, були безсилі проти такої хвороби. І пізніше вирішили запросити професора із Києва у Рівненську обласну лікарню.

Коли він приїхав, то проконсультував мене і сказав: «Ти, Женю, ще трохи тут полежиш, ми тебе підлікуємо, а потім заберем до Києва в дослідний інститут і зробимо операцію на спині, щоб забрати того горба. То, може, тоді твої ноги вирівняються».

Професор поїхав, проходить час, а мене не везуть до Києва. Питаю у лікаря: «Чого не везете до Києва?» А лікар відповідає: «Професор сказав, що вже пізно».

Не один раз мене консультували різні доценти, професори, але всі розводили руками: мовляв, пізно вже. Але Христос не спізнюється ніколи. І до мене не спізнився. Слава Йому! Алилуя!

Пройшло більше року, як мене привезли до Рівненської обласної лікарні, і головна лікарка одного дня каже до мене: «Женю, ми сьогодні повезем тебе у районну лікарню, а звідти — додому, щоб ти відпочила від тих уколів та від тієї атмосфери лікарняної». Приносить і дає мені історію хвороби. Там було описано, чим я хворію, хто мене лікував, які лікарі, і підписано трьома особами такий висновок: «Лечєнію нє подлєжит». І скріплено печаттю. О, Боже! У мої молоді роки мені вже помочі нема від лікарів! Але моє життя у Твоїх руках, Господи!

Мене відвезли у районну лікарню, але звідти додому відразу не відправили, а ще вісім місяців там протримали. І мені з кожним днем ставало гірше й гірше. Перестала говорити. Тримали місяць на капельниці, у вену вводили глюкозу. Одного дня, десь на початку березня, приходить лікар на обхід і каже: «Ми сьогодні повезем тебе, Женю, додому». Я через усі сили сказала: «Везіть, мені вже всерівно».

ПЛАТТЯ ДЛЯ НАРЕЧЕНОЇ

Ото я пролежала у лікарнях у Рівному та Острозі рік і два місяці. Нарешті мене замотали у ковдру, поклали на ноші, занесли у «скору» й сказали до шофера: «Завези її у село Бухарів, ми уколів їй надавали, ти мусиш її довезти додому». Я все чула, але вже говорити не могла. З нами їхала фельдшерка, дорога була погана й по дорозі мені стало зле.

Коли «швидка» під'їхала до мого дому й зупинилася, то мої сусіди-односельці, хто йшов мимо, теж підійшли, бо думали, що я вже померла. Але побачили, що я ще жива, взяли ті ноші, занесли до хати, поставили серед кімнати, а медсестра розгорнула ковдру, послухала моє серце і дала уколи.

А мені все погано й погано... І вона тоді каже до шофера: «Іди, заводь машину». Він зрозумів, підійшов до тої фельдшерки, вони вдвох взяли мене, поклали на мою домашню койку, а самі — швиденько до дверей. Але сусіди, котрі були в домі моєму, сказали їм: «Верніться, розгорніть і заберіть той одяг, тому що одяг та ковдра з лікарні». Ті повернулись, роздягли мене, поклали на ліжко, сіли у «швидку допомогу» й поїхали. Хто у мене в хаті був, не могли утримати сліз.

Мама упала біля ліжка й гірко плакала. На той час у мене вже було багато віруючих друзів. Вони мене відвідували у лікарні. Коли вони прийшли, їм там сказали, що мене відвезли додому у важкому стані. Вони сіли на автобус і всі поїхали до мене. Думали, я померла, тому що бачили всіх у жалобі і мене зовсім роздягнену. А коли дізналися, що я ще жива, то всі стали на коліна і почали молитись. І коли вони молились, Бог їх почув і до мене повернулася свідомість. Брати й сестри підвелися з колін і говорять між собою: «Треба тут комусь лишитися, бо вона буде вмирати, та допомогти матері готувати обід на похорон». Я все те чую, але нічого не можу сказати. Кілька осіб лишилося, а решта розійшлась. І вони порозказували, що Женя буде вмирати, і до мене увечері приїхала повна машина друзів. Побачили мене в такому стані і один пастор каже: «Женю, ми бачимо, що ти будеш умирати, скажи нам щось доброго наостанок, бо ти скоро станеш жителем неба, а ми ще залишимось тут на блукання. І ми не знаємо, що судилося нам — благослови нас!» Я сказала через усі сили: «Не можу говорити». Тоді Бог Духом Святим наповнив пророка й каже: «Дочко Моя, говори і все говори, бо Я тепер

Женя на своєму скорботному ложі біля радіоприймача слухає духовну радіопередачу.

наповнюю внутрішність твою». Я почала співати духом так сильно, що й тепер так не могла б. Всі впали на коліна й почали молитись, і коли молились, то Господь сказав ще: «Дочко Моя, і не відійдеш, поки не побачиш слави Моєї своїми очима тут, на землі». Я того не могла зрозуміти, як можна побачити славу Божу тілесними очима тут, на землі. Але дяка Йому, все здійснилось.

І від того часу я вже говорила, співала, але лежала скорчена й не могла ходити. Співала все більше похоронних пісень. Мене відвідали незнайомі брати. Брат один підходить, мене вітає, а Господь наповняє його Духом Святим і каже: «Дочко Моя, ти що, збираєшся до переходу? Ні! Ти ще своїми очима побачиш, як люди будуть іти і навіть бігом бігти до тебе. Будуть дивитися, як на велике чудо, на те, що зробив Господь». І знову не могла зрозуміти, як це я зможу побачити людей, що будуть іти, бігти до мене до хати, коли не в змозі була навіть глянути у вікно. В один куток тільки дивилася, а там вікна немає. І я не могла того зрозуміти, але все збулося, слава Богу!

Після того, як мене привезли додому з районної лікарні, я пролежала вдома 3 роки й 5 місяців, і до мене лікарі не приїжджали тому, що вважали, що я вже померла. Я не враховую весь час хвороби, а лише 4 роки й 7 місяців, коли вже зовсім була нерухома.

Одного разу мене відвідали віруючі сестри, і коли ми молились, Духом Святим було сказано: «Дочко Моя, пребудь із твоєю мамою в пості й молитві, тому що ворог недобре задумав на дім твій». Через два дні приїхали до мене брати й сестри зробити зібрання, і тільки розпочали службу Божу, як несподівано з'явилися міліція та секретар райкому з місцевою владою. Вони мали на меті всіх оштрафувати, а мене забрати в лікарню, щоб ми Богослужіння не робили. Але Бог зробив по-іншому. Уповноважений у справах релігії підійшла до мене й відкинула ковдру... Коли вона побачила мене таку каліку — висхлу і скорчену, то аж жахнулася. Відвернувшись, схилилась над столом і заплакала. Потім питає голову колгоспу: «Чи ти що помагаєш їм? Ти її хвалив, що вона добре працювала в колгоспі і ніколи не крала». Я за нього відповіла, що ми не просимо допомоги, бо вже з мамою не працюємо в колгоспі. Тоді Ольга Михайлівна, уповноважений, каже до голови: «Пиши: два центнери пшениці. — А потім питає: — У вас корова є?» — «Нема», — відповідаю. — «По літрові молока кожний день, щоб привозили додому. Дрова є?» — «Немає». — «Машину дров. Ще в чому ви нуждаєтесь?» Мама каже, що підлога прогнила. Та подивилась: «Випиши дощок, і хай встелять пол, а з решти зроблять лави, щоб було на чому сидіти віруючим, як прийдуть робити зібрання».

Ворог хотів учинити зло, а Бог те повернув на добро. Бог хоче, щоб ми молились і вірили. Це те, що ми можемо робити, а те, що не можемо, те може все Бог. Алилуя! Слава Господеві!

І так я лежу, і хвороба мене сковує міцніше й міцніше, а на спині виріс горб, як сільська хлібина. Бог посилає й кладе на серце двом молодим братам, котрі приїхали на відвідини, щоб мене сфотографувати. Але я не хотіла, щоб вони фотографували. Вони кажуть: «Так треба». Що ти зробиш? Повернутись не можу, щоб сховати лице, втекти — теж, і вони те зробили, що Бог поклав їм на серце, а тепер оця фотокартка є, той дійсний документ — ще один свідок про Боже чудо.

Після того мене знову відвідують друзі, і Бог через пророка промовляє: «Дочко Моя, лежить дорога перед тобою». Я собі подумала: заберуть до лікарні. А Бог каже: «Не та дорога, що ти думаєш, а дорога, якою ти сама підеш, підеш туди, куди поведу. А поведу туди, де ти ніколи не була, і твоя нога ступить там, де ніколи не ступала». Така хвора людина, як я, то того зрозуміти була не в змозі, але все це справдилось і справджується у моїм житті.

Одного разу сестри спитали у моєї мами: «Чи ви плаття на смерть приготували для Жені? Покажіть, яке». Плаття було простеньке, бідне, бо кращого мама не мала з чого зробити. Тоді вони зробили ліпше плаття, так як для нареченої, тому що я була дівчина. І одного дня принесли те плаття і дали мамі на кухні. А я почула, про що вони вели розмову, й кажу: «Покажіть мені його, я хочу бачити». Сестра не хотіла, але я наполягала, і вона показала. Я попросила, щоб вона поклала його на мене і піднесла мені дзеркало, щоб я побачила, яка я наречена. У той день якраз я народилася — 20 липня, так співпало, вони не знали, що принесли мені на день народження такий подарунок. І хто у хаті в мене був, усі підійшли до ліжка й дивились, що ж то воно буде. А коли поклали на мене оте плаття і піднесли дзеркало, то я сповнилася Духом Святим і почала славити Бога силою Святого Духу. Алилуя! У хаті була сусідка, котра ще не прийняла Христа до свого серця. Коли вона побачила, як я славлю Господа — то покаялась.

Всі бачили, що я ніколи не падала духом, а співала й славила Бога. Дуже любила також слухати радіопередачі, мала біля себе радіоприймача й часто слухала проповіді брата Зінчика Івана Дем'яновича. Вони мене укріпляли. Брат Зінчик нерідко вів передачі про те, як сила Божа, сила Духу Святого уздоровлює хворих, які чуда робить Господь на світі. Хоча я була дуже хвора, скручена втроє, але невимовно раділа, що маю таку можливість слухати ці чудові проповіді через радіоприймача у моїй хаті. Дякувала Богові за це і молилась, щоб Він ще більше благословив брата Зінчика і всіх, хто працює над передачами. Мене Бог укріпляв Духом Святим, наповнював і я співала таку пісню: «Я подорожую тут на цій землі, з кожним днем наближаюсь я до Вітчизни. А коли я прийду до небес святих, назустріч мені вийде Небесний Жених. Вийде зустрічати, мене вітати там, у воротях, хрест Він з мене здійме і до Себе прийме в святих небесах». Я співала псалми й не нарікала на свою долю, не каялась, що своє життя назавжди віддала в руки Божі.

Дорога до Бога
Щасливі люди
Жива надія
The way to God

МАМО, МИ ВЖЕ ВІЛЬНІ!

Прийшов час, коли закінчився мій термін інвалідності і припинили виплату пенсії. Мама каже: треба покликати лікарів, нехай поновлять інвалідність, але я відповіла: «Не треба, я вже скоро помру». Щоб вона не турбувалася. Але сусіди мамі сказали: «Ти вдова, пенсію маєш малу — 12 крб., то поклич лікарів, нехай буде та копійка для тебе». І коли наша фельдшерка подзвонила у район до лікарів, щоб приїхали й поновили групу, вони сказали: «Поліщук Женя померла, ми не прийдем». Але наша влада у селі потривожила їх і вони з'явилися.

Коли вони зайшли до хати, сіли за стіл і стали писати, то щоб не мовчати, я кажу їм: «Візьміть мене до лікарні, нехай мама моя відпочине». Вони встали, підійшли до мене й кажуть: «Ти на нас не ображайся, бо ти добре знаєш, що ми й інші лікарі тобі нічим не допоможемо. Ти, бідна Женю, лежи, аж доки... ну поки...» Я сказала: «Поки не помру? О ні, я вірю, що мене уздоровить Бог. Ще хвора, але вірю». Лікарі поїхали, а я себе суджу: навіщо сказала, щоб узяли до лікарні! Але потім подумала: нехай, то все так і треба. Вони своїми устами визнали повну свою безпорадність.

Через 9 днів вони на власні очі побачили, що зробив Господь.

19 липня 1978 р. до мене приїхали двоє братів. Того дня я себе почувала, як ніколи в своєму житті. Кажу собі: що зі мною буде сьогодні? А потім відповідаю: знаю що — сьогодні в мене буде зустріч з Тобою, Ісусе, буде день відходу з цієї землі. Вже моїх грудей не будуть душити коліна, не буде мені тяжко дихати. І я просила у Бога, щоб Він укріпив серця тим братам, що прийдуть до мене до хати, як відзове мене Бог, щоб мої ноги поламали і мене рівною в домовину поклали. Я не для себе того хотіла, я згадала тих друзів, що мене відвідували і плакали, журячись: як її буде в труну класти? І ще я просила у Бога, щоб дав мені мудре серце та світлого розуму — покликати маму й сказати: «Я хочу останній раз тут, на землі, з вами помолитись і вашу старість передати у руки Божі». І ще хотіла нагадати, щоб у день мого похорону не в'язали на голови чорні хустки, а білі, тому, що я впевнена у спасінні своєму. Я це говорила своїм сестричкам, рідним та друзям. Але того всього не встигла зробити — приїхали два молодих брати. Вони зайшли до хати та й запитали мене: «Сестро Женю, скільки років ти хвора?» Я відповіла: «Вже скоро

буде п'ять років». Я всі роки не брала, тому що від початку, як захворіла, й до кінця, аж коли Бог мене уздоровив, минуло 12 років. Рахувала тільки найважчі роки. Тоді один з них питає: «А що ти, сестро, не віриш, що Бог може тебе уздоровити?» Я кажу: «Вірю». А він відповідає: «Не віриш». А я знову: «Вірю». А він каже: «Хто вірить, той здоровий, а хто ні, то оце...» Показав на мене рукою. Я тоді відповідаю: «Я хочу терпіти». Брат каже: «А Бог хоче тебе уздоровити». Я кажу: «Нехай буде воля Його». Брат тоді питає: «А ти віриш, що коли ми будемо молитись, то тебе Бог уздоровить?» Я сказала: «Так, вірю». Брат узяв Євангеліє, підійшов до мого ліжка й почав читати. І коли він читав, то мені в душі моїй стало так добре, що це неможливо передати й описати. Тоді я кажу: «Брати, ви вже моліться». Він ще раз перепитав мене про віру, і тоді всі, хто були в хаті, схилили коліна. Брат кладе мені руки на голову, а я з незбагненною швидкістю схоплююсь на ноги. Коли я скочила зі свого ліжка, то почала на весь голос славити Бога. Мама молилась віддалік, в тому куточку, де вона завжди виливала скорботу своєї душі, і вона відкрила очі й дивиться: чого це я так голосно кричу? О, коли вона побачила, що мене уздоровив Бог, то вона ще дужче за мене кричала. З того куточка вона прийшла до мене на колінах, обняла ноги мої, притиснула до своїх материнських грудей і почала цілувати їх. Тепла сльоза упала на мою ногу. Я вперше відчула мамині руки, їх тепло, відчула ту ніжну сльозу, що покотилась по моїй живій нозі. Мама обмацала мені груди, ребра і каже: «Дочко, в тебе всі кістки рівні... Скажи, ти хліб їсти будеш?» — «Буду, мамо, все їсти, що Бог буде подавати». — «Їж, бо я не їла». — «Чого ви, мамо, не їли? Мене коліна душили, я ковтати не могла, а ви?» Мама каже: «Твоя хвороба мене всю душила. Я теж ковтати не могла». — «О, мамо, слава Богу, ми вже вільні! Ісус нас звільнив від тієї хвороби! Ми тепер разом будемо їсти й славити Господа». Мама встає з колін, кладе мені руку на спину... Може, хотіла взяти мене на руки, як то було раніше, бо я була дуже легка, худа, та висохла, що не важила й 20 кг. І коли вона торкнулась моєї спини, то раптом закричала. А я питаю у мами: «Чого ви так кричите, мамо?» А вона відповідає: «Нема горба на твоїй спині».

Слава Господеві, що в одну мить Бог всемогутній уздоровив мене, випростав мої ноги, забрав горба із спини і я стала повністю здорова.

ІДІТЬ І ДИВІТЬСЯ ВСІ!

Ті всі відвідувачі, що були у мене в той час, чули, як мої кості тріщали, коли ноги випрямлялися. Люди підняли руки, щоб вуха заткнути, але не встигли, так скоро мене Бог уздоровив. Слава Йому! Ми подякували Господа за чудо, і ті чоловіки — до дверей, а я одного за плече взяла й питаю: «Хто ви є, звідки ви, браття?» Один з них подивився на мене і тільки очима усміхнувся. Підняв руки догори й сказав: «Дивися в небо, то зробив Бог, а ти прослав Його скрізь». Алилуя!

Женя та її сусідка сестра Євдокія

Тоді у хаті моїй була сусідка Дуся. І Бог її вжив для того, щоб здійснилося те, що було сказано Духом Святим більш, як рік тому. Коли вона була у себе вдома зайнята своєю працею, то Дух Святий їй сказав, щоб вона пішла до Жені, але вона подумала: от закінчу роботу, а тоді піду. Тоді вдруге чує повеління: йди до Жені. І вона лишила справи свої й пішла. І коли прийшла до мене, то якраз почали молитись, і вона дивилась на те все.

Коли вона сама стала свідком мого уздоровлення, почула, як кістки тріщали, побачила, як я скочила на ноги з ліжка, а ліжко розломилося навпіл, то вона впала на весь зріст на підлогу й почала славити Бога. Помолившись, Дуся вийшла з хати й побігла по всьому селі, як самарянка, і всім кричала: «Ідіть, дивіться, Бог чудо зробив! Бог Женю зцілив!» А я дивлюся у вікно, як усе змінилось за ті довгі роки, що я не могла бути на дворі, аж бачу:

люди йдуть, а інші бігом біжать. Думаю: куди вони біжать? Забула, що так було сказано, що будуть іти й бігти і дивитись на те чудо Боже. Коли бачу — вони до мене у двір, а потім до хати. Стали на порозі й остовпіли. А комуністи сміливіші — проштовхнулися далі, обдивились мене з голови до ніг, поставали на коліна, руки склали у дитячому смиренні, очі до неба позводили, постояли, постояли... Ніхто не молився, бо вони вперше в житті схилили коліна перед Богом, а потім встали і мене вітали, хто як розумів. І тоді я згадала, як було сказано Духом Святим, і кажу: «О Боже, тепер, я своїми очима бачу велике Твоє чудо. Комуніст вперше в житті схилив коліна перед живим Богом! Слава Господеві! Все виповнилося! Алилуя!

В той же день після четвертої години багато хто з людей навіть залишив роботу, хоч були жнива, й прийшов до моєї хати. У мене в домі було повно людей, і приїхала машина з «начальством». Восьмеро осіб, голова колгоспу, голова сільради, парторг, бригадир... Зайшли до хати, а голова, сам собою рослий, кремезний, питає людей: «Що тут є, дайте нам пройти, побачити». Підходить до мене: «Женю, що сталося? Люди кинули роботу і всі біжать до тебе». А я встала на ноги, підняла руки та й кажу: «Мене Бог уздоровив». Тоді він теж підняв свої руки й аж до стелі дістав, і багато разів сказав: «Слава, слава». Тільки не сказав, кому. А я повторюю за ним: «Слава Богу!» Тоді він каже: «Добре, що це сталося. Хоча ти, Женю, не будеш ходити, але тебе вже винесуть надвір насвіже повітря, все ж тобі краще буде». А я кажу: «Чого я ходити не буду?» А він: «Та хто ж костомахами ходить?» Мої ноги були дуже худі, тонкі, висохлі. Тоді я встала та як затупаю об підлогу! А він злякано: «Не тупай так, бо поламаєш!» Тоді я сказала: «Мої кістки ніколи не поламаються, тому що їх уздоровив Господь».

Минуло зовсім небагато часу, і я сама вже з двома відрами пішла по воду. Колодязь був у сусідів через дорогу. Коли вже вертала назад з повними відрами, їде машиною голова колгоспу. Угледів мене, зупинився, вийшов з машини та й каже: «Женю, я ніколи не думав, що таке є можливе — не повірив би, коли б оце не побачив на свої власні очі, а тепер я свої слова забираю назад. Бо я казав, що ти не будеш ходити. Ти ходиш — таке диво! Тепер, мабуть, все село буде віруюче».

Але, на жаль, дуже мало повірило, хоча це велике Боже чудо було свідоцтвом для всіх. У інших селах більше повірило. Як шкода тих, хто бачив мене таку хвору, скорчену втроє, а потім

повністю здорову і лишився до цього байдужим, не захотів зробити й кроку назустріч Богові, бо то для них, для грішників було зроблено Господом таке диво.

На другий день о восьмій годині ранку приїхали до мене лікарі, ті, з ким я зустрічалася на останній комісії у справах поновлення інвалідності, ті, що мені своїми вустами сказали: тобі ніхто не допоможе. А сьогодні на власні очі вони побачили, що зробив Господь. Вже вранці у мене було багато людей. Лікарі розсунули натовп, підійшли та й питають: «Що з тобою сталося, Женю, розкажи?» А я їх питаю: «А ви в мене були 10 числа у понеділок? Що ви мені сказали?» Вони мовчать. Я кажу: «Я на вас не ображаюсь, але ви сказали, що я буду так лежати, аж доки не помру. А я вам сказала: вірю, що мій Бог мене уздоровить». Встала на ноги, підняла руки догори: «Дивіться, мене Бог уздоровив. Ви не раз мене в лікарні питали: то де твій Бог? Ну, а тепер дивіться, де мій Бог». Почала робити гімнастику, що тільки знала, а потім схилила коліна й молилася Господеві, дякуючи за милість. З лікарями приїхав представник влади. Питає: «А як це все сталося?» Я подала йому Євангеліє: «Читайте». Вони прочитали: «Возложат руки на больных и они будут здоровы», і питають: «А хто молився і руки клав?» Я відповіла, що не знаю, вони не сказали. «А що вони сказали?» Кажу: «Сказали: «Дивись у небо, це зробив Господь. Ти скрізь Йому славу воздай». Тоді оцей, що від влади, питає: «І ти що, будеш говорити скрізь?» А я відповідаю: «Буду». А він каже: «Побачиш, що не будеш». Я тоді зовсім не розуміла, чому не буду говорити — таке велике чудо Бог зробив наді мною, то як можна мовчати, як не прославити Бога?

ЛІКИ ІЗ РУК САТАНИ

Після того до мене не раз приїжджали лікарі, щоб забрати до лікарні, але я не поїхала. Вони говорили: тобі треба відпочити, підкріпитися. «Дякую, — я їм сказала, — я здорова і не потребую лікарні». Але одного дня Бог посилає брата до мене, який жив за 16 км. від нас, і він сповіщає: Бог сказав, що тебе всерівно заберуть до лікарні, і ти не супереч, а їдь, але нічого не приймай, ні таблеток, ні уколів, навіть не їж там, тому що задумано зробити тобі зле, аби ти не говорила, що Бог тебе уздоровив, більш ніколи. Тоді я послухалася Бога, і коли приїхали знову до мене, то я пішла

до лікарні. Мені там приносили їжу, — в особливій тарілці була та їжа. Я нічого не їла.

Одного дня, в одному селі сестри зібралися, щоб помолитися, і коли молились, Дух Святий промовив: «Встаньте і підіть і скажіть всім синам і дочкам Моїм, щоб у цю ніч перебували в молитві за дочку Мою Женю. Вона у лікарні, а ворог задумав її знищити. Але Я її хочу зберегти і хочу, щоб ви молились». Тоді вони дуже швидко сповістили весь район і служили Господеві до ранку.

Я не достойна, щоб за мене стільки братів і сестер Бог підняв у ту ніч — молитись. Слава Йому! Алилуя!

І коли я заснула в палаті, то раптово вночі, не знаю котра була година, Бог підняв мене на ноги. Бачу — троє мужчин стоять біля мого ліжка. Не знаю, що Бог їм показав, але вони раптом кинулись тікати до дверей. Двері ті відкривалися в палату, а вони їх пхали на коридор з усієї сили, а потім збагнули, смикнули на себе і втекли. Я стала на коліна і дякувала Богу за Його охорону, а потім раненько приїхали до мене брати, сестри, моя рідня, мама і розказали, що вони молилися всю ніч за те, щоб Бог зберіг моє життя. Тільки тоді я зрозуміла, що хотів заподіяти сатана.

Після того друзі забрали мене додому. Сатана, супротивник Божий і мій, не заспокоївся, а ще більше повстав, вимагаючи, щоб я говорила, буцімто мене вилікували лікарі.

Коли я лежала у Сіянецькій дільничій лікарні, то мені були такі випробування: Приходить до мене одного разу санітарка Тоня і каже: «Женю, вирішили в тебе забрати Біблію, співника й радіо. Так сказав лікар, коли була п'ятихвилинка перед початком робочого дня. Дай я це все заберу додому, а потім тобі поверну. Бо заберуть і не віддадуть». А я їй відповідаю: «Підожди, треба спитати у Бога». Заплющила очі й почала молитись. І Бог мені каже: «Не бійся, не заберуть». Тоді я їй кажу: «Тоню, я не буду тобі це все давати. Бог мені сказав, що нічого не заберуть». Вона дивиться на мене й не може зрозуміти: «Як то не заберуть? То ж вирішили, щоб забрати!» Але я твердо вірила, що так буде, як сказав мені Господь. Так воно й сталося.

Приходить до мене лікар та й питає: «Женю, а чому ти не слухаєш передачі по радіо?» А я відповідаю, що вже, напевно, старі батареї. І кажу йому: «Якщо можете, то, будь ласка, купіть мені батарейок». Він сказав, що постарається купити. І коли він купив, то приніс мені, поставив і каже: «Тепер можеш слухати, а ось тобі ще й про запас шість штук».

Слава Богу! То лише Господь може так робити по молитві дітей Своїх.

Що ж було далі з тим лікарем? Одного разу він чергував у лікарні. Приходить увечері до мене в палату й питає: «А чого ти не слухаєш передачі?» Я відповідаю, що не маю годинника і не знаю котра година. Тоді він каже: «Вже час — вмикай». І коли я увімкнула радіо, то передавали якраз християнську передачу. І проповідник каже: «Приятелю! Можливо, ти увімкнув твого радіоприймача і слухаєш ту передачу, я не знаю тебе, але Бог бачить тебе і знає твоє життя. Можливо, ти високої думки про себе, а може, ти високу професію маєш, може, ти є лікар, — ти знаєш, хто ти є. То послухай, дорогий приятелю, що говорить Біблія, Слово Боже: хто буде вірувати у Бога і віддасть життя своє в Його руки, то він буде йти цією дорогою Божою й не заблудиться, тому що його буде провадити Господь Духом Святим. А ти, друже, провір твоє життя, як ти живеш у твоєму сімейному колі, з жінкою твоєю, з дітьми твоїми, можливо, ти зраджуєш жінці твоїй і не поважаєш дітей твоїх — покайся і так не роби, тому що це є гріх. Гріх твій зруйнує твоє життя. Сьогодні ж зміни твої наміри і тебе благословить Господь». Це все було сказано прямо до лікаря, так якби цей проповідник жив разом з ним і все знав про його життя. Цей лікар мав хорошу дружину і два синочки, і він зраджував своїй дружині, і своїх дітей не поважав, не був люблячим батьком своїм синам. І після цієї передачі, котру вислухав до кінця, — він перемінив свій спосіб життя.

Одного разу зайшов до мене в палату — з ним були його два хлопчики, і каже: «Женю, подивись, які в мене хороші сини». І справді, його дітки були гарні, вродливі. Але що то є гріх! Він може знівечити все, що ми маємо найкращого і згубити нас, щоб ми вже тут, на землі, були неблагословенні і втратили будь-яку надію на спасіння.

От що робить молитва до живого Бога! Ми повинні молитись і вірити, а Господь усе зробить, бо Його волі ніхто не може перемінити, бо Він є Бог Всемогутній.

Коли те все побачила санітарка Тоня, то вона покаялась і прийняла Христа. Тепер і вона, і дім її служать Господу. Її мама теж увірувала. І коли ми вже удвох зі своїм чоловіком відвідали їх, то Господь призвав до покаяння і її тата. Алилуя! І тепер сестра Тоня віддала свою хату, щоб там віруючі робили зібрання. Отак Господня любов робить із твердосердих атеїстів щирих християн, котрі все найліпше віддають Ісусові. Також і медсестра Галя на-

вернулась до Господа, і Бог чудово благословив її, подарувавши спасіння її чоловікові й дітям. Слава Христу! Бог любить кожного грішника, але не любить гріха й хоче, щоб кожний прийняв ту жертву, котру звершив Христос.

ПРОТИ КОГО ТИ ЙДЕШ, ЛЮДИНО?

Через деякий час, вже після уздоровлення, мені трапилась нагода завітати до Сіянецької лікарні, відвідати лікарів. Коли я підійшла до будинку, а це було після дощу, й почала чистити чоботи від болота, то мене побачили через вікно. Санітарка Соня підбігла до мене й почала обіймати та цілувати, і так у брудному взутті потягла у покій. Тоді якраз була п'ятихвилинка перед робочим днем, і всі лікарі мене зустріли, а одна лікарка, Зоя Степанівна, обійнявши, помацала мені спину й каже: «Женю, а де твій горб?» А я кажу: «Там, на спині, пошукайте краще». Вона ще рукою провела — шукає. «Нема твого горба». Тоді я відповідаю: «Його вже нема й не буде — його забрав з моеї спини Всемогутній Бог». А вона каже: «Коли б нам хто розказав про таке чудо, то ми не повірили б, але ми тебе бачили, яка ти була скорчена, страшна каліка, на голові волосся не мала зовсім, а тепер перед нами стоїш повністю здоровою О, це міг зробити тільки один Бог! Слава Йому!»

Потім вони дивляться на мою голову й починають смикати за волосся. Думали, мабуть, що я перуку наклала. Кажуть: «То в тебе виросло другий раз волосся? Як це могло статися? Волосся випало з корінням, а тепер знову виросло. По медицині це неможливо». Тоді я відповідаю: «Написано в Біблії: що неможливе людині, то Богу все можливе. Слава Йому!».

Так я їм про все розповіла, вони дивувалися й раділи і плакали з радості, що я перед ними стояла струнка, здорова, така, як усі вони, ніяких ознак не лишилось від моеї хвороби, тому що цю операцію не людські руки робили, її зробив без усякого скальпеля наш Цілитель, лікар лікарів Всемогутній Бог.

Потім кажуть: «А тепер, Женю, ти підеш, зробиш обхід по всіх палатах і розкажеш, що зробив Господь для тебе». І я пішла. Завітала у всі палати і всім хворим розказала про себе, а вони

Щаслива зустріч після уздоровлення.
Женя та медсестри, що її доглядали в лікарні.

дивувалися, і я їм свідкувала про Христа, про Його велику жертву заради нашого спасіння.

Минуло трохи часу — десь 8-9 місяців після того, як мене Бог уздоровив, і прийшло повідомлення, щоб я з'явилася у сільську раду. На другий день я збираюся йти і чую голос Божий: «Дочко Моя, вийди на двір». Я скоро вийшла і стала на подвір'ї, піднявши голову до неба: «Боже, а далі що?» І тут бачу — їде «швидка допомога» вулицею повз мої ворота. І Бог каже: «Це вони». І машина, проїхавши ще трохи, зупинилась. Через пару хвилин вже у моїм подвір'ї аж шестеро чоловіків. Питають: «До вас у гості можна?» — «Будь ласка, прошу, гостям завжди раді». Підходять, а один з них так пильно чомусь дивиться в очі, що аж своїм носом мало лиця мого не торкається. А я в собі: «Боже, що це за чоловік?» І чую голос Його: «Це гіпнотизер». А я колись чула від людей, що коли такому в очі дивитись, то він може загіпнотизувати. Тоді я кажу в серці своїм: «Боже, а я буду в ім'я Твоє дивитись йому в очі, і нехай знає, що він є безсилий перед Тобою». І тоді стала і прямо в очі йому дивлюсь. А він забігав кругом, заметушився. Потім каже: «Ходімо до хати». Зайшли, посідали і той сів так близько до мене, що його коліна моїх колін торкалися.

Я відсовуюсь назад, а він за мною. Щось планував зробити, але нічого не вийшло. Я вже не витримала: «Ви всі виглядаєте, як освічені й культурні люди, але як цей мужчина ганебно себе поводить!» Тоді він заспокоївся. Потім один з них, представник міністерства охорони здоров'я, мене питає: «Чи ви будете з нами розмовляти й відповідати на наші запитання?» Я не стала перечити. Тоді цей, з міністерства, показує на двох лікарів: «Ти знаєш цих людей?» — «Знаю». — «А хто вони є, що ти знаєш?» — «Це лікарі. Я була хвора й вони мене лікували, навіть мене жаліли». — «І що, вони вилікували тебе?» Я кажу: «Спитайте їх». Ті мовчать. Тоді я одного лікаря питаю: «Петро Остапович, скажіть, ви мене вилікували?» Він відповідає: «Женю, скажи сама все, як було». Тоді я кажу: «Вони хотіли мені допомогти, але не змогли, їм не під силу було вилікувати ту хворобу. Я в лікарні дійшла до такого стану, що перестала говорити і мене відвезли додому, щоб я там померла. Але Бог мене уздоровив. Слава Йому!» Один з них каже: «Ти маєш совість?» — «Маю». «А чому ж ти грязь кидаєш лікарям у лице?» Тоді я звертаюсь до лікарів: «Скажіть, будь ласка, Петро Остапович, чи я яку неправду сказала?» Лікарі мовчали, бо вони добре знали, що мене уздоровив Бог. Гіпнотизер каже: «Роздягайтесь, ми вас перевіримо, чи ви є здорова». Я сказала: «Не буду роздягатись, тому що, по-перше, в мене нічого не болить, а по-друге, — вас шестеро мужчин і я буду роздягатись? Ні, цього не буде». Тоді він щось сказав, що, я не зрозуміла, і вони всі встали і йдуть з хати. Гіпнотизер лишається. Я встаю і теж виходжу. Представник «органів» каже: «Залишся, він хоче щось по секрету тобі сказати». Який може бути секрет, коли вони всі разом прийшли? І коли я наближалася до дверей, то чую голос — Бог до мене промовляє: «Не бійся, останься, побачиш, що зроблю Я».

Гіпнотизер поклав папку свою на ослона, що стояв у нас біля дверей, і каже: «Повтори за мною пару слів». Я кажу: «Не буду». — «Чому?» — він питає. «А як ви щось погане будете казати, то я буду повторювати? Ні!» Тоді він ще один експеримент пробує. Показує один великий палець на руці й питає: «Який?» Я сказала. Показав другий, третій. Я сказала, а далі відповідаю: «Що це за іграшки? Я не дитина мала». То як у нього в горлі заклекотіло зло, — я ще такого не бачила. Схопив мене за обидві руки, сильно здавив і каже: «Ти більше здорова не будеш...» Я в ту ж хвилину закликала Бога. Сила Божа, сила Духу Святого злинула на мене від голови аж до підошов, і Бог Духом Святим промовив через мої уста: «Що ти, людино? Проти кого ти йдеш? Що ти є преді

Мною?» Далі Дух Святий заговорив іншою мовою, якої я не розуміла. Руки мої підвелися вгору, а руки того гіпнотика впали донизу. Він однією рукою схопився за груди, а другою від мене затуляється й просить: «Досить, досить, я зрозумів, це все для мене!» І після цих слів упав на ослончик. І я дивлюсь — що це з ним сталося, помер чи що? Лежить і не ворушиться. Підійшла до вікна, щоб глянути, де ті лікарі — нехай ідуть щось роблять йому! Вони помітили мене, удвох убігли до хати й дивляться, як на чудо — гіпнотик лежить. Я кажу: «Заберіть його». Вони взяли свого приятеля попід руки й потягли надвір. А потім аж до машини.

В той час сільчани наші помітили, що «скора» приїхала, назбиралось народу чимало біля хати, і шофер з «швидкої допомоги» розказав людям таке: оці приїхали до Жені з гіпнотизером. Гіпнотизер загіпнотизує її, покладуть на ноші й покажуть вам усім, де її Бог. А потім ще мали у лікарню завезти і показати там, який безсилий мій Бог.

Але слава Господеві, вийшло не так, як задумав диявол, а так, як сказав Бог, і вони вийшли від мене осоромлені перед людьми.

Хочу ще розказати один випадок, як Ісус мене зберіг дивним чином. Ми з друзями були на зібранні у Києві. Після зібрання прийшли на трамвайну зупинку, щоб уже їхати. Проводжали місцеві віруючі, і один брат так близько став біля мене й каже: «Нас оточила міліція. Тебе заберуть, але я теж з тобою, тебе не кину». Я помітила, як двоє чоловіків простягли руку, щоб мене взяти, але раптом відскочили і щосили почали втікати геть. Ми не зрозуміли, що це могло статись, але ясно було, що треба поспішати. Сіли на перший-ліпший транспорт і поїхали.

Наш Бог, в Якого ми віруєм, дивиться за нами й охороняє дивним способом. О, слава Йому за милість і силу Його!

Коли я тижнів через два приїхала додому, то вже знайшла пару повісток з викликом до району. І коли з'явилася з тими повістками в міліцію, вони мене спитали: «Хто ти є?» Я відповідаю: «Ви ж мене знаєте, хто я». — «Ти гіпнозом володієш?» — питають. — «Гіпноз від сатани, а я вірю в Бога. Я християнка». — «Ти у Києві загіпнозувала міліцію, тебе вже мало не вхопили за руку, але зробилося так, що земля розкололась і ти пішла під землю. Наші люди ледве встигли відскочити». А я кажу: «То чого вони мене не рятували, коли я в ту яму впала?» — «Ну, ми раді були, що тебе позбулися. А потім чуємо, ти знов проповідуєш». А я їм кажу: «Тоді от знайте, що мій Бог, Якому я служу, Він зберіг мене, щоб я свідчила про Його дивні діла». — «Тепер-то ти в наших руках і

нехай твій Бог спробує визволити тебе». Я відповідаю: «Якщо прийшов той час, що ви маєте мене взяти, то так буде, а якщо ні — то ви нічого не зробите». Тоді вони питають: «А ти знаєш, де ти знаходишся?» Кажу: «У вас». — «А чому ти так вільно себе поводиш і не боїшся?» Кажу: «А що, ви тим раді, що вас люди бояться? Вас поставлено карати тих, хто чинить зло, а тих, хто робить добро, ви повинні охороняти. Вас поставив Бог для того, щоб Його слово виконувалось. Вас так само любить Ісус, як і мене, і віддав Своє життя добровільно за грішників, щоб вони мали надію на спасіння й вічне життя». Тоді один з них подивився на годинника й каже: «Вже п'ять хвилин проповідує нам, а ми слухаєм». Так написано: не турбуйтесь, коли вас покличуть до влади, що вам говорити, тому що Сам Дух Святий буде промовляти за вас. І цього разу так було — Слава Богу! Тоді той, що допитував, як вдарить кулаком об стіл, як закричить: «Вийди звідси геть!» Я встала, за пальто й у двері. Вийшла і на ходу вдягаюсь, а Бог мені каже: «Не йди цією дорогою. — І сказав, якою йти, — тому що вони зараз слідом будуть їхати за тобою». І я послухала, як мені сказав Бог. Так дивно може допомагати лише Господь, допомагати тим, хто любить Його, хто своє життя повністю віддав у Його руки.

ЧУДО БОЖЕ ПРИЙШЛО ДО МЕНЕ...

Коли Бог мене уздоровив, то лікарі всі про те знали. Одного разу дуже сильно захворіла одна лікарка, котра мене лікувала — завідуюча неврологічним відділенням, і її у важкому стані поклали в реанімаційну палату. Тоді ця жінка переказала через одну сестру, щоб я її відвідала. Коли я почула, що таке трапилось, то, не гаючи часу, пішла. І коли зайшла в палату, де вона була, там ще двоє хворих лежало, то побачила, що її койка кругом завішана простирадлами — дивлюсь, вона лежить, очі заплющені, на руках і ногах різні трубки й дроти до тіла підключені. Думаю: що робити? Тут вона відкриває очі й бачить, що я стою. І каже: «Чудо Боже прийшло до мене...» Заплакала, а потім просить: «Поцілуй мене, Женю, і я стану здорова, тому що Бог тебе уздоровив від такої страшної хвороби, і та сила ще є на тобі». Я поцілувала її, й вона каже: «Поклич медсестру». Та прийшла і лікарка послала її за лікарем, і коли вже він з'явився, вона каже: «Відключіть від мене все, і я буду вставати, бо мене Женя поцілувала, а на ній сила Божа є. Вона здорова, і я теж уже здорова». Лікар дуже був здивований, і не давав згоди, щоб відключити систему підтримки життєдіяльності організму. Довго намагався відмовити жінку: «Ви ж знаєте, яка ви хвора, ви сама — лікар». Але вона твердо сказала: «Я здорова, відключіть усе». І коли він відключив від неї все, тоді вона просить: «Женю, допоможи мені встати». Я підійшла й сказала: «В Ім'я Ісуса вставайте і будьте здорова». Взяла її за руку, а другою рукою під голову, і вона встала, трохи постояла і пішла по палаті. Вона ходила сюди й туди, а лікар дивився на неї й казав: «Не розумію, що це таке». Дивувався дуже. Потім вона сіла біля своєї тумбочки, відкрила її, дістала їжу, й подякувавши Бога, почала їсти.

Вона є здорова по сей день. Слава Господеві! Так Бог уздоровляє тих, хто вірить, що Його сила може все.

І тепер лікарі розповідають усім хворим про мене, як Бог уздоровив мене від такої тяжкої хвороби, і нас уже вдвох з тією лікаркою просять, щоб ми приїхали й розказали, як це Господь зробив. І ми з радістю, по можливості, їдемо й говоримо про силу і могутність Божу.

ОКО МОЄ НАД ТОБОЮ

Після цих переслідувань влада наша, на жаль, про мене не забула. Одного разу ми, невеликий гурт віруючих, зібралися їхати, щоб відвідати однодумців у селах та містах, і стали на коліна, аби попросити благословіння на ту дорогу. А Господь Духом Святим каже: «Вислухай, дочко Моя Женю, до тебе слово Моє. Ти не поїдеш у цю дорогу, а мусиш полишити своє село, хату, маму свою і віддалитись. Слухай адресу, куди Я тебе виводжу». Коли почула оті слова, то дуже почала плакати. Я не зрозуміла тої адреси. Встала з колін та й питаю братів, чи зрозуміли вони? Вони сказали, що ні, бо теж була велика печаль у них на серці. І тоді пресвітер каже: «Ми ще помолимось, і нехай Господь на нас не розгнівається, а хай повідомить іще раз». Ми знову схилили коліна, і Бог повторив адресу. Слава Богу, що Він є люблячий, милуючий Господь! І коли я повернулась додому, то розказала мамі. Ми помолились, поплакали і я кажу: «Ще цей тиждень побуду, а в неділю піду у зібрання, разом з братами та сестрами візьму участь

Женя з мамою на порозі рідної хати

у спомині смерті Господньої, а потім попрощаюсь зі всіма і вже вирушу в дорогу». Але Бог на другий день посилає до мене пророка і промовляє: «Сьогодні ж виходь із твого дому і залиш цю місцевість, тому що ворог душі твоєї задумав знищити тебе. А Я хочу зберегти». Той ще пророк не пішов, як Бог посилає другого. Вони не знали один одного, і через того, другого провіщає те саме. І ще цей не відійшов, як третій біжить і те ж саме каже: «Нині виходь із цієї місцевості, тому що ворог наближається до твоєї оселі».

Я залишила свою церкву, де вступала в завіт із Богом, де Бог охрестив мене Духом Святим і уздоровив від такої страшної хвороби, залишила свою хату, а маму у немолодих її роках змушена була кинути саму.

Того ж дня я вийшла із своєї хати й поїхала за 7 тисяч кілометрів у Середню Азію, в місто Фрунзе до брата Фрізіна Петра. Тиждень ми їхали до нього. Коли дісталися, була третя година ночі. Ми постукали у вікно — засвітилось у кімнаті, а ми до дверей. Зі мною була ще одна сестра. Двері відразу ж відчинилися, ми аж здивувались, і питаємо: «Чому ваші двері не були замкнені?» Хазяїн дому відповідає: «Коли ми лягали спати, то сім'я молилась на ніч і Бог сказав: «До вашої хати наближається втікач, і ви прийміть його в ім'я Моє, а Я вас благословлю». У цього брата дев'ять душ дітей було на той час, але він сказав зі своєю дружиною: ми приймаєм тебе за рідну дочку. І я в них прожила два роки. Слава Богу, що Він турбується за дітей Своїх. Алилуя!

Після тих двох років мене Господь знову повів у друге місце, ще далі, ніж Фрунзе. Бог повів у Естонію, в місто Нарву. Мій Господь сказав мені: «Ти мусиш їхати звідси, бо ворог душі твоєї вже шукає тебе». Того ж дня я виїхала, а на другий день прийшли від влади до брата Фрізіна додому і питали, чи тут у вас живе Поліщук Євгенія. Він сказав: «Її нема, вона виїхала від нас». Як дивно Бог зберігає тих, хто надіється на Нього, ніколи не запізнюється, а у свій час виводить з-під небезпеки. Я жила у Нарві більше п'яти років у Михальчук Наталії Мінівни та її рідної сестри Галі. Дякую цим сестрам, що вони мене прихистили, і Бога дякую за Його велику любов та піклування!

Хочу звернутися до всіх читачів і сказати від усієї душі: я дуже багато мала милостей від Бога, все те важко описати, але хочу всім порадити: хто ще не прийняв Христа і не має спасіння, сьогодні є ще час прийти до Господа і отримати вічне життя. Тільки тоді ви станете щасливими, коли покаєтесь, у вашому житті почнеться все нове і ніколи не закінчиться, хоча ваше це земне існування матиме свій кінець. Ви будете вічно жити разом з Ісусом у Його безмірній любові.

10 років я була на становищі особи, яку розшукують «органи». Після цих усіх переслідувань Бог звершує друге чудо в моєму житті. У січні місяці 1988 р. я вийшла заміж, увійшла в сім'ю, де після смерті матері лишилися сироти. Цей брат, дружиною якого я стала, Микола Косюга, сам розповість, як те все відбувалося.

РОЗПОВІДЬ БРАТА МИКОЛИ КОСЮГИ

Мені не раз брати та сестри радили, щоб я брав ту чи іншу сестру за дружину, але я боявся на це зважитись. Одного разу, коли молився, то сказав: «Господи, я не встану з колін, поки мені не скажеш, кого Ти посилаєш у мою сім'ю матір'ю цим сиротам». І мені не довелося довго чекати, Бог дуже скоро дав відповідь. Я почув тихий голос, який сказав: «Женя». І в той час Бог моє розуміння відкрив, і я сказав: «О, Боже, то Ти посилаєш у наш дім ту сестру Женю, котру Ти уздоровив?» Я, мов Гедеон, сказав до Бога: «Коли я зустрінуся із сестрою і спитаю, чи вона згідна піти у мою сім'ю, то нехай сестра у відповідь скаже такі от слова...» Це я для себе просив у Бога, щоб знати напевно волю Його. Коли Бог

дав можливість зустрітися з сестрою, і коли я її запитав, чи вона згідна піти у мою сім'ю, вона подумала й відповіла тими словами, які я сказав таємно перед Богом. Тих слів ніхто не чув, а тільки Господь і я. Тоді я з великим страхом перед Богом сказав: «Господи, слава Тобі, тепер знаю, що є в тому воля Твоя, щоб ми віднині удвох славили ім'я Твоє». Так Великий Бог, Котрий уздоровив таку страшну каліку, показав могутність Свою — послав її у велику сім'ю мамою, а мені повноцінною дружиною. Алилуя! Слава Йому!

МАМО, ДЕ ВИ ТАК ДОВГО БУЛИ

Хочу сказати, що я за роки свого складного життя не знала справжньої сім'ї, не мала власних дітей і тому боялася йти на таку сім'ю велику, щоб бути там за матір. Молилася: «Боже, дай, пошли братові жінку, щоб була у його сім'ї мамою». Але Божий план був інший. І коли ми одного разу молились, то Бог Духом Святим каже через пророка: «Дочко Моя, не так буде, як ти кажеш, а так, як воля Моя, тому що Я визначив так, і ти підеш цією дорогою». Тоді я зрозуміла, що Божа воля є саме така, і тоді скорилася їй.

І коли я вперше зайшла в той дім, у ту сім'ю, мене чекали всі, зустрічали, а малий Сергійко, йому було тоді п'ять років і дев'ять місяців, підійшов першим. Я його взяла на руки, а він так глянув та й каже: «Мамо, де ви так довго були? Я за вами так скучив!» Я в ту хвилину думала, що не втримаю його на руках. Перший раз у своєму житті почула таке звернення до себе — «мамо». Серце моє ледь не виривалося з грудей, лице залили сльози. Сергійко обтирав мої мокрі щоки й цілував. Він тісно притулився до мене й питає: «Мамо, скажіть, ви мене вже більш ніколи не залишите? Я хочу бути завжди з вами». Я сказала: «Сергійку, я тебе вже ніколи не оставлю».

Через тиждень ми побралися з Миколою. Пресвітер, котрий нам давав настанови, спитав у мене: «А ти теє плаття, що тобі приготували на похорон, зберегла?» Я подумала й кажу: «Так, воно пошито точно, як для нареченої». Тоді пресвітер каже: «Надінь його, ми всім людям скажем, що оце плаття було приготовлене на смерть». Це люди приготували, а Бог зробив навпаки — за 10 років наперед було плаття готове для шлюбу. Отакий наш Всемогутній Бог! Слава Йому! Амінь.

МИ БАЧИЛИ ЧУДО НА ВЛАСНІ ОЧІ

(РОЗПОВІДІ СВІДКІВ)

БЕРЕЗЮК ДМИТРО ХАРИТОНОВИЧ

БРАТ, ЧЕРЕЗ ЯКОГО БУЛО УЗДОРОВЛЕНО ГОСПОДОМ ЖЕНЮ ПОЛІЩУК.

Я вдячний моєму Ісусові за те, що Він не погребував мною, віднайшов мене й поставив на Своє служіння. Юнаком я ходив до баптиської церкви. Одного разу Господь сказав: «Сину Мій, Я хочу тебе зробити свідком Моєї благодаті». Я дав на це згоду: «Ісусе, я буду рабом Твоїм. Що скажеш, буду виконувати, куди пошлеш — піду». Після цієї зустрічі невдовзі я одержав Духа Святого з ознакою інших мов і почав ходити вже в інше зібрання. Дух Святий став промовляти до мене й відкривати хвороби, які є в людей. Тоді я запитав у Господа: «Ісусе, скажи, що робити далі?» Духом Святим була відповідь: «Наказуй Іменем Ісуса Христа тим хворобам вийти». Так я й почав робити. З того часу сотні людей було уздоровлено Господом через мої руки. Бог сказав, що я буду свідком Його слави і так сталося. Слава Йому! Алилуя!

Одного разу дійшла до мене звістка, що в селі Бухарів тяжко хвора сестра, скорчена й горбата, маленьким клубочком лежить у постелі. Я домовився з друзями й вирішив її відвідати.

Коли ми зайшли до тої сестри в хату, я жахнувся. Такої каліки ще за свій вік не бачив. Заніміли наші уста, ми стояли не в силі зрушити з місця.

Сестра Женя лежала на правому боці клубочком, усохлі її ноги переплелися й притислися до грудей, а на спині був великий горб. Під час цього першого мого відвідання Господь не уздоровив Женю і я не молився за це, бо сестричка хотіла вже, щоб Христос її забрав до Себе.

Мені Дух Святий раніше сповіщав: коли прийдеш до хворого, то перш за все дізнайся, холодний він чи гарячий. Якщо холодний, то зігрій і тоді молися за його уздоровлення. Мався на увазі духовний стан хворого. На щастя, Женя виявилася дуже гарячою. Слава Господеві!

І от у добру пору до мене приїхав родич на своїй машині й каже: «Митя, машина до твоїх послуг. Я знаю, що в тебе є багато викликів, але немає чим їхати. То я повезу тебе, куди скажеш». Вирішили відвідати сестру Женю Поліщук.

Коли ми трохи обулися в хаті й розпочали розмову, то Женя нам розказала, що до неї приїжджали лікарі. Вони сказали, що їй немає вже ніякого лікування, і вона буде так лежати, доки не вмре. А вона їм відповіла: «Мій Господь мене уздоровить. Хоча я тепер є дуже хвора, але я вірю». Я її запитав: «Ти згідна молитися зараз, щоб Господь тебе уздоровив?» Женя відказала: «Так!» Тоді я взяв Євангеліє й почав читати місце про уздоровлення жінки, що мала кровотечу (Лук. 8:43). Женя промовила: «Скоріше моліться, Бог мене уздоровить». Ми схилилися на коліна для молитви, а якась невіруюча жінка стояла віддаля й дивилась. Я стояв на колінах біля самої голови Жені. Я почув голос Ісуса: «Наказуй духові немочі облишити її». Коли я це зробив, то зійшла на мене огненна сила така, що мені думалось: аби хто був сторонній біля мене близько, то живим би не лишився.

Руки мої самі поклалися на хвору. Дух немочі раптово полишив її тіло. Ліжко, на якому лежала Женя, затріщало й переломилося, кістки теж затріщали, мов сухі гілляки. Це відбулося в одну секунду. Женя злетіла в повітря. У мене думка: «Може впасти і вдаритись». Я підіймаю руки, ловлю її й саджу на край переламаного ліжка.

Переді мною сиділа нормальна, здорова людина — без горба, з рівними ногами. Я прийшов до тями й дав їй ті настанови, що Дух мені звелів: «Можливо, тебе заберуть до лікарні, то не здумай приймати які б то не було ліки, бо може з тобою трапитись дуже не добре».

Коли я роздивився в хаті, то побачив, що та жінка невіруюча кудись зникла. Зрозумів, що вона побігла голосити по селу, сповіщати людей про те, що зробив Господь із Женею. Тоді я кажу до свого приятеля-водія: «Заводь скоренько машину». Женя побачила, що ми зібралися йти, взяла мене за плече та й питає: «Хто ви, брати, звідки ви?» Дух Святий наповнив мене й промовив через мої уста: «Дивись у небо. Це зробив Бог і ти прослав Його. Розкажи про це всім». Так було сказано Господом, а я кажу до приятеля: «Зараз у хаті буде повно людей. Дізнається влада, й тоді ти не побачиш більше своєї жінки й дітей, а я — білого світу». Нагадаю, що це було за часів Радянського Союзу.

На великій швидкості ми покинули село Бухарів. Там лишилася Женя. На неї чекало неймовірно складне завдання: виконати Божу волю до кінця.

Хотілося б сказати насамкінець, що моєї заслуги в цій дивовижній події немає ніякої. Я є лише свідок Божої слави. Хвала Йому! Алилуя! Я нікого не уздоровив і не уздоровляю. Уздоровляє Ісус. Хай буде прославлено ім'я Його навіки!

м. Костопіль, Рівненська область

СЕСТРА НАГІРНА ГАННА ІВАНІВНА

Ось тримаю в руках це платтячко і знову ніби хвиля гаряча прокочується по тілу. З того часу, як я з любов'ю, а разом з тим і з невимовним жалем у серці шила його, минуло вже майже сімнадцять років...

Я тоді докладала чимало старання, аби плаття те вийшло святковим, красивим, дуже хотіла, щоб дорога моя сестричка Женя, коли будемо проводжати її в останню путь, була гарно зодягнена. Так я думала тоді. А що ще могла думати, коли, провідуючи Женю, бачила: стан її здоров'я стає все гіршим і гіршим. Тіло її худеньке згорнулося в клубочок, а ноги до половини були зовсім холодні. По засохлих жилах кров уже ледве рухалась.

Пам'ятаю той день, коли я закінчила плаття і збиралася нести його до Жені. Розстелила на столі, щоб попрасувати. Заходить до мене сусідка та й питає: «Кому це ти вінчальне вбрання готуєш?» Я, витираючи сльози, кажу їй: «Коли хочеш побачити цю наречену, то їдь зі мною». Вона ще в Жені ні разу не була.

Приїхали до Жені. Вона лежить на один бочок, скорчена, на обличчі відбиток страждань, посміхається. Коли я вийняла те

плаття й розгорнула, то Женя зраділа, мов мала дитина. Так тішилась, так раділа, що вже недовго лишилося й вона буде мати зустріч із Ісусом.

Попросила, щоб плаття те на ній розклали. Я, як могла, покрила той жмутик кісток, а Женя просить: поклич маму, щоб побачила, яка дочка в неї нарядна.

Мама увійшла, глянула, розкинула свої спрацьовані руки, мов та пташка над пташеням, припала до дочки й заголосила невтішно, а ми разом із нею.

Боляче згадати, але ми тим платтям зробили справжній похорон. Одна лише Женя радіє й співає і втішає нас: «Не сумуйте, сестри, не плачте! Який то буде радісний день, коли Ісус нарешті покличе й забере мене до Себе! Не треба сумувати!» То ми так і втішились, дивлячись на неї, на той клубочок, на ту голову, де були колись густі кучеряві коси, а тепер не було жодної волосинки, на ці залишки від людини, але сповнені такою могутньою силою й любов'ю Божою.

Не раз я витирала вологим рушником ті холодні кісточки, той горбочок межи плечима... Одне коліно було втиснуте в груди... Витирати треба було дуже легенько — ліжком не хитнути, бо все тіло це боліло, мов рана.

Ото ми й готували все, що потрібно було для похорону.

Що бачили, про те й думали, те й робили.

Але Слово Боже промовляє: «Бо ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої — за ваші думки» (Іс. 55:8,9).

Час минав, Женя лежала грудкою, на один бік. Друзі з усіх кінців країни відвідували її. Було їй так важко, що вона годинами не могла вимовити й слова, лежала прикривши очі. Потім знову вступала в неї небесна життєдайна сила, хвора наша сестричка мило всім посміхалася й починала говорити за Ісуса, за спасіння, за вічне життя... Знову співала свою улюблену пісню: «Моя країно, моя скарбнице, до тебе лину, до тебе йду...»

І ось одного разу приїжджаю до Жені, бачу — вона така схвильована, і каже до нас: «Подивіться на мою голову». Відхиляю я в неї на голові хустину. О, Спасителю! Не вірю своїм очам. На голові одна біля одної густо повибивалися волосинки. Кажу Жені: «Женю, твоя голівка зробилася, мов їжачок. Що то має бути?» Вона каже: «Не знаю».

Нагірна Ганна Іванівна з тим платтям, яке вона пошила Жені на «весілля».

І знову ми провели з нашою любою Женею за молитвами та тихим співом той день до кінця і всю нічку, і думалось мені, що це на землі вже наше останнє побачення. І на ум не спадало, що на слідуючу зустріч побачу в цій хаті велике Боже чудо. І що буду я обіймати не те висхле холодне тіло, а нормальне, гаряче, живе, і вона буде обіймати мене вже здоровими руками, і разом будемо стояти на колінах і возносити Ісусу осанну.

І того чудового, сонячного дня прибігає до мене молода сестричка. Схвильована, задихана. «Ви чули про Женю?» Не даю їй договорити: «Що, померла?» А вона так голосно: «Ні, ні! Господь зцілив її!»

Боже любий, як то все описати... До поїзда біжу, до автобуса біжу, аж у грудях пече. Прибігаю — на подвір'ї повно людей, до хати неможливо пробитися. Чую Женін голос, чую молитви хвали. Нарешті я вже в обіймах любої моєї сестри. Женя до мене говорить. Я все ще не можу збагнути нічого. Я її не впізнаю. Я все ще в тому, про що ми думали, говорили. Господи, Дух же Святий давав нам звісточку! «Будеш ходити. По засох-

лих жилах твоїх пущу кров. До твого дому будуть бігти, як на велике видовище».

О, Ісус! Слава Тобі!

Коли пізно за північ розійшлися, роз'їхалися люди, я знову мила плечі Жені, вже у ванночці. Плечі рівні, шкіра гладенька. Мила тісненько, не боячись поранити. Після цього Женя, на моє прохання, вбралася в те плаття, яке я їй пошила на її останній день. І стоїть Женя переді мною — плаття біле, ледь блакитне — як небо, руки підняті догори, а уста несуть хвалу Господеві. О, Боже, який Ти чудовий!

А я плачу теж разом з нею невимовними слізьми радості й думаю собі: «Господи, може то Ти сон мені такий дав дивовижний?» Але слава, слава нашому Спасителю, то не сон був, то була прекрасна реальність, то було чудо, яке зробив Господь, аби ми знали, яку Він має силу, яка є Його незбагненна любов. Дяка Йому за все!

Женя вийшла заміж. Вінчалася в цьому вбранні, яке було приготоване їй на похорон. Я і тепер часто буваю в неї, дивлюся, як вона працює на городі, готує на кухні, як поспішає до машини, коли випадає з чоловіком їхати в інші села чи міста, щоб розказати людям про славу велику Господню, і все ще не можу повірити, що це та сама Женя...

Я безмежно вдячна Господеві за те, що Він дав мені це велике щастя бути живим свідком Його безмірної слави. Хвала Йому й подяка. Амінь.

с. Оженин, Острозького р-ну, Рівненської області.

ШИРКО АНТОНІНА ЯКІВНА,

СТАРША МЕДСЕСТРА РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ЛІКАРНІ.

За багато років своєї роботи доводилося зустрічатися з різними випадками у житті наших хворих. Не однаково доля ставиться до кожної людини: одну щедро обдарує, а від іншої відбігає далеко, кидаючи напризволяще. І тоді лікарі йдуть на допомогу важко хворій, знедоленій людині. Забувши про сон та втому, відчайдушно борються за кожну годину її життя.

Так і наша Женя багато років лежала прикута до ліжка. Коліна вдавилися в підборіддя, волосся на голові випало зовсім. Вона ніколи не жалілася на свою долю, але її палата № 7 була якраз навпроти медпосту і я часто чула, як тяжко вона стогнала. Підійдеш до неї — прикинеться, що спить, увімкнеш світло — на щоках сльози блищать. Сядеш біля неї й так, не зімкнувши очей, цілу ніч і просидиш. Подивиться Женя: «Ідіть відпочиньте хоч хвилинку». Я не могла від неї відійти. Дуже тяжко було дивитись на чужий біль.

Потім виписали її, якраз на вербну суботу, щоб вона собі вдома там померла.

Приїхала я до неї. Лежить наша Женя в ліжку, як лежала. Старенька мати, бачу, вже вибилася з сил. Хата стоїть не білена. А тут свята. Знайшла я щітку, глину, побілила хату, прибрала у дворі та й поїхала до Рівного. Думала, бачу її востаннє.

І от через три місяці з'являється наша Женя в лікарню на власних ногах. Я очам своїм не повірила. Невже таке може бути? І волосся на голові виросло, і ходить. Господи, невже це Женя прийшла сама?

Після того і я повірила у Господа Бога. Дяка Йому! Алилуя! Славлю Його, як можу. Амінь.

м.Рівне

ЦЕЙ ВІРШ СКЛАЛИ ДРУЗІ ЖЕНІ ПОЛІЩУК
І ПРИСВЯТИЛИ ЙОГО СВОЇЙ ЛЮБІЙ ПОДРУЗІ

БОЖА ЛЮБОВ Є З НАМИ!

Ти голосом кволим молитву до Бога
Підносила щиру: «Я вдячна Тобі,
Спасителю любий, бо це ж Твоя воля
Така наді мною в страшній боротьбі.

Дай сили, благаю, все з радістю нести,
Та віру й надію мою Ти зміцни,
Якщо не даси мені вже Ти підвестись,
До вічності дух мій, до Себе візьми».

Були і такі — над тобою сміялись:
«Якщо є твій Бог, то нехай же зцілить,
Щоб ми це побачили й переконались,
Та в зібрання стали з тобою ходить».

Давав тобі Бог і терпіння, і віру,
І друзів хороших, що в горі не раз
За тебе молитву підносили щиру —
Це радість велика для тебе й для нас.

Де люди безсилі, там Бог має силу:
«В Ім'я Ісуса вставай і ходи.
Для тебе ще рано просити могили,
Підводься на ноги, іди і трудись».

І ми тепер свідчення чуєм це всюди,
Бо радості цій нема меж і кінця.
Дивіться, і вірте, і знайте всі люди,
Якого ми доброго маєм Отця!

Від радості в серці аж дух пломеніє,
Що це лиш в євангельській нашій сім'ї
Таке є можливе і кожний радіє,
Що Божа любов таки є на землі.

ПІСЛЯМОВА

Коли Женя Поліщук почала свідчити про своє чудесне уздоровлення, люди у великій кількості почали каятись. Вони почули від Жені й переконалися особисто, що Господь є Живий Бог, який чинить чудеса та знамена і сьогодні. Слава Йому! Коли сестра після поїздок поверталася у своє село, то в її хаті було повно людей, які чекали на Женю по кілька днів, аби побачити й поговорити з нею. Велике пробудження між людьми й навернення до Господа не на жарт стурбувало атеїстичну владу й вона вирішила діяти. Перше, що зробило місцеве «начальство» — відмінило автобус, який ходив до Бухарева. Але люди, незважаючи на те, що райцентр знаходився за 25 кілометрів від Жениного села, продовжували прибувати туди. Йшли пішки, їхали на попутних машинах, на мотоциклах, а хто мав, то на власних авто. Люди добиралися в різний спосіб та різними шляхами, щоб тільки зайти до Жені в хату, побачити сестру, поговорити з нею й переконатися, чи то є правда, що Господь зробив. І ще одне чудо Бог явив у ті дні. Ось як розповідає про нього сама Женя. «Коли стало приходити до моєї оселі так багато людей, то ми з мамою почали журитися: чим будемо їх годувати? Люди прибували здалеку, часто довгий час не маючи в роті ані крихти. В селі нашому їдальні не було, щоб вони могли десь перекусити. Нам з мамою дуже хотілося якось їх підтримати по-християнському. Ми давали, що мали. І от одного разу мама каже: «Женю, в коморі нашій м'яса вже дуже мало лишилось. Чим далі будемо підкріпляти людей?» Я кажу: «Не журися, Бог нас не кине». На другий день мама каже: «Дочко, я вчора брала м'ясо для супу, щоб зварити, і зовсім мало його там лишилося, а сьогодні приходжу, а його стільки, як і до того було». Алилуя! Господь зробив таке чудо, як колись зробив у вдови, що нагодувала пророка Іллю. **«Посуд з мукою не опорожнювався; глечик з олією не вичерпувався, за словом, що Господь сказав через Іллю»** (1 Цар. 17:16). Слава Йому! Мама моя теж була вдовою, вона була бідна, але жила як справжня християнка. І м'ясо у нас не вибувало, а примножувалось кожний день. Отак Господь діє, коли ми вірні Йому у всьому».

Дорогий читачу! Це є правдиве свідчення про велику милість, яку Господь явив у житті Жені Поліщук. Можливо, друже, ти знаходишся нині у важкому стані. Можливо, ти є дуже хворий і думаєш: «Чи може Господь допомогти мені, зцілити мене так, як Женю? О, як би я хотів бути здоровим! О, як би я бажала, щоб Господь уздоровив і мене!» Запевняємо тебе, друже: Ісус хоче тобі

допомогти! Він хоче тебе уздоровити! В Євангелії ми не знаходимо жодного випадку, щоб хто-небудь, будучи хворим, прийшов до Ісуса, і Він його не уздоровив. Він уздоровляв усіх, хто до Нього звертався. Жоден хворий не відійшов у розчаруванні! Друже! Яка б не була складна твоя проблема, йди до Ісуса. Господь сказав: **«Усе, чого ви в молитві не попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам»** (Мк. 11:24). Ісус не змінився. Він і в наші дні робить чудеса, спасає душі, уздоровляє людей і хрестить їх Святим Духом. Слово Боже говорить: **«Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий»** (Євр. 13:8). Дивися, що Господь зробив для Жені! Май віру у своїм серці й скажи: «Ісусе, як Ти підняв Женю з її смертного ложа, прошу Тебе, торкнися Своєю зціляючою рукою мого тіла й уздорови мене, а я Тебе прославлю і звеличу Твоє святе Ім'я». **«Ось Я — Господь, Бог кожного тіла: чи для Мене є щось неможливе?»** (Єр. 32:27). Амінь.

19 липня 1978 року в селі Бухарів на Рівненщині Господь наш Ісус Христос проявив велику милість до Жені Поліщук — зцілив її, поставив на ноги. Слава Ісусові! Ось перед нами фотографія, яка свідкує всім нам, що Ісус Христос є живий Бог. Ісус є наш живий лікар. Ранами Його ми уздоровлені. Кров Його очищає нас від усякого гріха. Він вислуховує наші молитви й робить чудеса. Ісус сказав: **«Поправді, поправді кажу вам: хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більше від них учинить, бо Я іду до Отця»** (Ін. 14:12).

Наш Господь є Бог чудес!

19 липня 1978 року в селі Бухарів на Рівненщині Господь наш Ісус Христос проявив велику милість до Жені Поліщук — зцілив її, поставив на ноги. Слава Ісусові! Ось перед нами фотографія, яка свідкує всім нам, що Ісус Христос є живий Бог. Ісус є наш живий лікар. Ранами Його ми уздоровлені. Кров Його очищає нас від усякого гріха. Він вислуховує наші молитви й робить чудеса. Ісус сказав: «Поправді, поправді кажу вам: хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більше від них учинить, бо Я іду до Отця» (Ів. 14:12). Наш Господь є Бог чудес!

ЗМІСТ:

Редактор Віктор Котовський
Художник Галина Карпова

Набрано та віддруковано в видавництві «Світанкова Зоря»:
✉ **м. Рівне, вул. Москаленка 112В,**
☎ **(0362) 26-98-46**

Щоб дістати цю книгу, звертайтесь за адресою:
СОЮЗ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСКОЇ П'ЯТИДЕСЯТНИКІВ УКРАЇНИ
УКРАЇНА, 252115, м. Київ,
вул. Григорія Онискевича 3,
«ЖИВА НАДІЯ»